Penzancen merirosvot

eli Kunniallinen orja

Kirjoittanut W. S. Gilbert

Säveltänyt Arthur Sullivan

Suomentanut Toni Viita

Englanninkielinen alkuteos:
The Pirates of Penzance or, The Slave of Duty

Tämä suomennos on julkaistu
vapaasti katseltavaksi verkossa.

Suomennoksen käyttäminen ja muut kyselyt:
totoniviviviita@gmail.com.

Toni Viita
2025

ISBN 978-952-88-0925-8

HENKILÖT:

KENRAALIMAJURI STANLEY

MERIROSVOKUNINGAS

SAMUEL (hänen oikea kätensä)

FREDRIK (merirosvokasvatti)

YLIKONSTAAPELI

MABEL, EDITH, KATE ja ISABEL (kenr.maj. Stanleyn tyttäret)

RUTH (merirosvojen meripiika)

Merirosvojen, poliisien ja Stanleyn tyttärien muodostamat kuorot

I NÄYTÖS

Kivinen merenranta Cornwallin rannikolla

II NÄYTÖS

Raunioitunut kappeli kuunvalossa

I NÄYTÖS

Tapahtumapaikka: kivinen merenranta Cornwallin rannikolla. Horisontissa on tyyni meri, jolla kuunari on ankkuroitu. Vasen kallio kaareutuu lavan vasemmasta kulmasta alas. Kallion alla on luola, jonka suu nähdään sen vasemmalla. Lavan oikealla puolella on luonnollinen kivikaari. Kun esirippu nousee, nähdään merirosvojoukkoja – jotkut juovat, jotkut pelaavat korttia. SAMUEL, merirosvokuninkaan oikea käsi, kulkee joukolta toiselle, täyttäen laseja pullolla. FREDRIK istuu alakuloisena kohtauksen perällä. RUTH on polvillaan hänen jaloissaan.

AVAUSKUORO

KAIKKI: *Tahtovat nää rosvot juomaa,*
Täyteen lasit rosvojen.
Päivän paisteen rosvot huomaa,
Kun he aiheen saa onnen.

SAMUEL: *Kasvattimme nuori juuri*
Päässyt vapauteen onkin.
Tuoksu vahva, käsi suuri –
Piirteet rosvon aidonkin!

KAIKKI: *Onnea vain Fredrikille,*
Nyt vapaalle kaverille.

SAMUEL: *Kakskytkaks' ja nousussa on,*
Valmis yksin liitämään;
Mistä viestiä niin tahdon,
Että kaikki kuulee tään.

KAIKKI: *Onnea vain Fredrikille,*
Nyt vapaalle kaverille.

Tahtovat nää rosvot juomaa, (jne.)

FREDRIK nousee ja astuu eteen esille tulevan MERIROSVOKUNINKAAN kanssa.

KUNING: No niin, Fredrik, tästedes olet joukkomme virallinen jäsen.
KAIKKI: Hurraa!
FREDRIK: Ystäväni, kiitän teitä sydämeni kyllyydestä onnentoivotuksistanne. Jos voisin, toivottaisin teille kaikille henkilökohtaisesti onnea, kuten ansaitsette!
KUNING: Mitä tarkoitat?
FREDRIK: Tänään vapaudun velvoitteestani, ja tänään hyvästelen teidät ikuisesti.
KUNING: Mutta tämähän on tavatonta; taitavampaa höyrylaivojen upottajaa tai rahtialuksen saartajaa ei ole kuunaan nähty ankkurin pyörää työntämässä.
FREDRIK: Niin, olen tehnyt parhaani alaisuudessanne. Ja miksi? Koska se oli tehtäväni vankeudessa, ja minä olen kunniallinen orja. Olin koko nuoruuteni joukossanne. Se tapahtui virheen takia – vähät siitä, vahinko oli meidän, ei teidän, ja kunniani sitoi minut siihen.
SAMUEL: Vahinko? Mikä vahinko?
FREDRIK: En voi kertoa; se olisi väärin kallisarvoiselle Ruthilleni.

RUTH nousee ja astuu eteen.

RUTH: Ei, herrani, jännityksen terävä hammas on kalvanut mieltäni liian pitkään. Paras päästää se nyt ulos.

LAULU – RUTH

Kun Fredrik oli pikkuinen, rohkeutta harvoin puuttui.
Isänsä mielestä hän merimiesten töihin kuului.
Olin hänen sisäkkönsä, joten tehtyäin työn muun,
Minä poikasen lupaavan vein merityöharjoitteluun.

Ei hullumpaa olis' se hommaa, muttei toki parasta.
Piika olen, mutt' sanon sen: ainakaan ei varasta.

Mä olin tyhmä sisäkkö, en niinkään tarkkaavainen.
Korvatkaan ei hyvin pelaa, oon heikkokuuloinen nainen.
Väärin käsitin ohjeet, jotka aivoissain sekoitin –
Vahingoss' pojan lupaavan vein merirosvojen töihin.

Kurjasti tein, kun pojan vein mä tuskan aiheutukseen.
Sitonut oon merirosvoon hänet, en merimieheen.

Pian kuulin suruhuulin, kuinka pahan mokan tein,
Mutta en palannut, koska en kehdannut kertoa isännällein.
Työntekijää ei hirvittää voi, mitä työks' kutsutaan,
Joten päätin uraa mä sitten vaihtaa merirosvojen meripiikaan.

Niin jouduin vaan tähän paikkaan, joukkonne jäseneksi,
Joka olla en vois', jos poika ois' päässyt merimieheksi.

Voi, anteeksi! Fredrik, anna anteeksi! (Polvistuu.)

FREDRIK: Nouse, ystäväni, olen antanut anteeksi aikoja sitten.

RUTH: (nousee) Molemmat alkoivat sanalla ”meri”!

FREDRIK: Niin alkoivat. Ja niin yhä alkavat, vaikka vuosia on vierinyt. Mutta tänä iltapäivänä työni päättyy. Rakastan teitä kaikkia yksilöinä

sanoinkuvaamattomasti; mutta massana, kuvotatte minua niin paljon, että oikein inhoan teitä. Voi, säälikää minua, hyvät ystäväni, kun olen niin omistautunut oikeudelle, että päästyäni vapaaksi, tulen tuntemaan velvoituksen omistautua koko sydämeni ja sieluni edestä teidän tuhoamisellenne!

KAIKKI: Poikaparka – poikaparka! (Kaikki nyyhkivät.)

KUNING: No, Fredrik, jos todella tunnet, että tehtäväsi on tuhota meidät, emme voi valittaa, jos toimit sen mukaisesti. Toimi aina niin kuin omatuntosi määrää, poikani, ja valmistaudu seuraamuksiin.

SAMUEL: Ja muutenkin, emme voi tarjota sinulle paljoa joukossamme pysymisestä. Emme taida merirosvota erityisen tuottoisasti. En kyllä tiedä, miksi; mutta emme vain taida.

FREDRIK: Minä tiedän, miksi, mutta en voi sitä kertoa teille; se ei olisi oikein.

KUNING: Miksei, poikani? Kello on vasta puoli 12, ja olet yksi meistä, kunnes kello on 12.

SAMUEL: Totta, ja sitä ennen sinun täytyy toimia meidän etumme mukaisesti.

KAIKKI: Kyllä maar!

FREDRIK: No, sitten minun täytyy, merirosvona, kertoa teille, että olette liian herkkiä. Esimerkiksi, teille on tärkeää, ettette koskaan hyökkää teitä heikomman osapuolen kimppuun, ja kun hyökkäätte vahvempaa osapuolta vastaan, teidät nitistetään aina.

KUNING: Onhan tuossa perää.

FREDRIK: Teille on myös tärkeää, ettette koskaan käytä orpoa hyväksenne!

SAMUEL: Totta kai – olemme itse orpoja ja tiedämme, millaista se on.

FREDRIK: Niin, mutta tieto on levinnyt, ja mikä sen seuraamus on? Että kaikki nappaamamme sanovat olevansa orpoja. Viimeiset kolme pysäyttämäämme alusta paljastuivat täysin orpojen miehittämiksi, joten meidän oli päästettävä heidät. Sitä luulisi, että jokainen Ison-Britannian kauppalaiva sai kaikki työntekijänsä orpokodeista – mikä ei tietenkään voi olla totta.

SAMUEL: Mutta ethän sinä kirottu halua meidän olevan täysin armottomia?

FREDRIK: Siinä on pulmani; 12:een asti haluaisin, 12:n jälkeen en. Onko ihminen koskaan ollut näin kinkkisessä tilanteessa?

RUTH: Ja Ruth, teidän Ruthinne, jota rakastatte niin paljon, ja joka on keski-ikäisyydessään onnistunut pääsemään nuorekkaaseen sydämeenne, miten hänen käy?

KUNING: Voi, poika ottaa sinut mukaansa.

FREDRIK: No, Ruth, en ole ihan varma sinusta. Se on totta, että ihailen sinua hyvin paljon, mutta olen ollut lähes yksinomaisesti merellä kahdeksan-vuotiaasta, ja omasi ovat ainoat naisen kasvot, joita olen sinä aikana nähnyt. Minusta ne ovat mukavat kasvot.

RUTH: Ne ovat – voi, ne ovat!

FREDRIK: Minusta ne ovat; siltä minusta tuntuu. Mutta kun en koskaan ole saanut verrata sinua toisiin naisiin, sekin on mahdollista, että saatan olla väärässä.

KUNING: Totta.

FREDRIK: Se olisi kamalaa, jos naisin tämän viattoman ihmisen ja saisin sen jälkeen tietää, että hän onkin suhteellisen mitäänsanomaton!

KUNING: Voi, Ruth on erittäin hyvä, erittäin hyvä tosiaan.

SAMUEL: Niin, Ruthissa on kelpo naisen jäljet.

FREDRIK: Uskotteko todella niin?

SAMUEL: Minä uskon.

FREDRIK: Sitten en ole niin itsekäs, että ottaisin hänet teiltä. Ollakseni hänelle oikeudenmukainen, ja ottaen teidät huomioon, jätän hänet perään. (Siirtää RUTHIN käsillään KUNINKAALLE.)

KUNING: Ei, Fredrik, tämä ei käy. Olemme karskeja miehiä, jotka elävät karskia elämää, mutta emme ole niin täydellisen sydämettömiä, että riistettäis' sulta rakkaimpas'. Minä uskon voivani sanoa, että täällä ei ole ketään, joka veis' sulta tätä mittaamatont' aarretta, jota koko maailma arvostaa.

KAIKKI: (äänekkäästi) Ei ketään!

KUNING: Sitä minäkin. Pidä rakkaimpas', Fredrik, pidä rakkaimpas'. (Siirtää naisen takaisin FREDRIKILLE.)

FREDRIK: Olet varmasti erittäin hyvä.

RUTH poistuu.

KUNING: No, nousuvesi on korkeimmillaan, ja meidän on mentävä. Hyvästi, Fredrik. Kun alat tekemään tuhotöitä, anna kuolemiemme olla niin nopeita ja kivuttomia kuin vain pystyt niistä tekemään.
FREDRIK: Annan kyllä! Vannon sen kautta rakkauteni teitä kohtaan! Voisitte myös tehdä tuhostanne tarpeettoman tulemalla kanssani takaisin yhteiskuntaan!
KUNING: Ei, Fredrik, niin ei voi tapahtua. Ammattimme ei ole minusta erityisen hieno, mutta verrattuna kunnioitettavuuteen, se on suhteellisen rehti. Ei, Fredrik, minä tulen elämään ja kuolemaan merirosvokuninkaana.

LAULU – MERIROSVOKUNINGAS

Oi, elämä on parempaa,
Lippu kun musta lepattaa.
En tahdo olla hyveellinen –
Omistan merirosvon sydämen.

Mene vain maail-maan huijarien,
Käy siellä hyvin rosvojen;
Mutt' koskaan muuta ole mä en
Kuin kunkku merirosvojen.

Kunkku merirosvojen!
Ihanaa on, ett' sain kuninkuuden
Mä merirosvojen!
Kunkku merirosvojen!

KAIKKI: *Näin on!*
Hurraa kuninkaallemme!

KUNING: *Ihanaa on, ett' sain kuninkuuden*
Mä merirosvojen.
KAIKKI: *Niin on!*
Hurraa kuninkaallemme!
Hurraa kuninkaallemme!

KUNING: *Kun mä aarretta etsimään meen,*
Teen sen tyyliin kuninkaalliseen;
Mutt' laivoja kai upotan
Mä tavallista useamman.

Mutt' kuninkaat muut valtatuoleillaan
Kun tahtoo kruunun itselleen vaan,
He jotenkin saa taakakseen
Enemmän työtä kuin koskaan teen.

Kunkku merirosvojen!
Ihanaa on, ett' sain kuninkuuden
Mä merirosvojen!
Kunkku merirosvojen!
KAIKKI: *Näin on!*
Hurraa kuninkaallemme!

KUNING: *Ihanaa on, ett' sain kuninkuuden*
Mä merirosvojen.
KAIKKI: *Niin on!*
Hurraa kuninkaallemme!
Hurraa kuninkaallemme!

Kaikki poistuvat, paitsi FREDRIK. RUTH tulee.

RUTH: Voi, ottakaa minut mukaanne! En voi elää, jos tunnen jälleen olevani hylätty.
FREDRIK: Ruth, nyt olen täysin rehellinen sinulle. Olet hyvin rakas minulle, kuten tiedät, mutta minun on oltava varovainen. Sinä olet nimittäin huomattavasti vanhempi kuin minä. 21-vuotias poika haluaa yleensä 17-vuotiaan vaimon.
RUTH: 17-vuotiaan vaimon! Minähän olen tuhatvuotias vaimo!
FREDRIK: Minusta olet 47-vuotias vaimo, ja se on aivan tarpeeksi. Ruth, sano minulle rehellisesti ja varautumattomasti – verrattuna muihin naisiin, miten pärjäät?
RUTH: Vastaan teille totuudenmukaisesti, herra – minulla on vähän nuhaa, mutta muuten pärjään aika hyvin.
FREDRIK: Nuhasi on ikävä juttu, mutta tarkoitin lähinnä ulkonäköäsi. Verrattuna muihin naisiin, oletko kaunis?
RUTH: (kainosti) Niinkin on minulle sanottu, hyvä herra.
FREDRIK: Aa, lähiaikoinakin?
RUTH: Ei, ei; vuosia ja vuosia sitten.
FREDRIK: Mitä mieltä sinä sitten olet itsestäsi?
RUTH: Tuo on arkaluontoinen kysymys, mutta mielestäni olen laatunainen.
FREDRIK: Sekö on rehellinen mielipiteesi?
RUTH: On, minähän valehtelisin, jos sanoisin toisin.
FREDRIK: Kiitos, Ruth. Uskon sinua, koska olen varma, ettet käyttäisi hyväksesi tietämättömyyttäni. Haluan toimia oikein, ja jos – jos ja jos – todella olet laatunainen, ikäsi ei tule olemaan este liitollemme! (Kättelee naista. Tyttökuoro kuullaan jonkin matkan päässä, ”Kiivetään me kallioilla”, jne.) Kuuntele! Minä kuulen ääniä! Ketkä ovat uskaltaneet lähestyä meidän miltei läpipääsemätöntä piiloamme? Kenties tullivirkamiehet? Ei, nuo eivät kuulosta tullivirkamiehiltä.

RUTH: (sivuun) Pulma! Nuo ovat nuorten tyttöjen ääniä! Jos hän näkee heidät, olen pulassa.

FREDRIK: (katsoen poispäin) Voi hyvänen aika, katras kauniita neitoja!

RUTH: (sivuun) Pulassa! Pulassa! Pulassa!

FREDRIK: Onpa ihanaa, kuinka uskomattoman ihana heistä arkisinkin on! Ovatpa tyylikkäitä – ovatpa hentoisia – ovatpa hienostuneita! Ja Ruth... Ruth sanoi olevansa kaunis!

RESITATIIVI

FREDRIK: *Oi, mulle sä kerroit valheen!*

RUTH: *Kerroinko valheen?*

FREDRIK: *Niin sinä teit!* (Kieltää naisen.)

Kerroit olevas' kaunehin!

RUTH: (hurjasti) *Enkö ole sellainen?*

FREDRIK: *Näen, että oot arkisin.*

RUTH: *En ole sen kaltainen.*

FREDRIK: *Käytit kokemattomuuttain.*

RUTH: *En ole kelju nainen.*

FREDRIK: *Ryppynaama, tukka harmain.*

RUTH: *Ne muutti aika vainen.*

FREDRIK: *Petturi oot sä uskoton,*
Luotin niin sinuun!

RUTH: *Herra, herra, teidät tahdon!*
Luottakaa minuun!

Mä rakastan todella,
Ette voi vain katsella!
Tässä neito hellä, mun kiintymys aito tää

Kasvanut kasvamistaan
On niin väkevästi vaan
Seitsemäntoista kaunista kesää.

Oi, herrani rakas,
Ottakaa mut takas'.
Miks' tätä lempeäni hylkäisitte suotta?

Kasvanut kasvamistaan
On tää rakkauteni vaan
Neljäkymmentäseitsemän vuotta!

ENSEMBLE

RUTH: *Oi, herrani rakas,*
Ottakaa mut takas'.
Miks' tätä lempeäni hylkäisitte suotta?

Kasvanut kasvamistaan
On tää rakkauteni vaan
Neljäkymmentäseitsemän vuotta!

FREDRIK: *Oon herrasi rakas,*
Otan sinut takas'.
Rakkautesi väkevyyteen voisin minä luottaa,

Jos se totta onkaan,
Ett' on se kasvanut vaan
Neljäkymmentäseitsemän vuotta!

Petturi oot sä uskoton, luotin niin sinuun!

Herra, herra, teidät tahdon, luottakaa minuun!

Petturi oot sä uskoton, luotin niin sinuun!

Lopulta hän hylkää naisen, joka poistuu epätoivoisena.

RESITATIIVI – FREDRIK

Mitä mä teen? Noin kauniiden neitojen
Eessä en voi näyttäytyä tällaisena!
Ei, ei, täytyy mun piilossa pysyä,
Kunnes saan päälleni paremmat vaatteet!

FREDRIK piiloutuu luolaan, kun TYTÖT tulevat esiin kiiveten kallioiden yli ja kivikaaren läpi.

TYTÖT: *Kiivetään me kallioilla,*
Joita on merenrannoilla;
Mennään alta pajupuiden.

Mennään alta pajupuiden,
Joita löytyy varrell' joen
Kastamina sateiden; ja sateiden

Kastamat lehtisokkelot
Koristavat tuhatkaunot –
Koris-koristavat tuhatkaunot.

Ylittävät maaston rankan
Likat avull' sisun vankan,
Kunnes on nähneet kaiken.

Ylittävät maaston rankan
Likat avull' sisun vankan,
Kunnes on nähneet kaiken!

EDITH: *Ilomielin retkeilkäämme,*
Täällä paljon kivaa näämme.
Matka ystävämme on,
Vaikk' hetkellinen se on.

TYTÖT: *Matka ystävämme on,*
Vaikk' hetkellinen se on.

EDITH: *Joka hetki aarteitaan suo,*
Ihmeen ainutlaatuisen luo.
Vaikk' on hetki hetki vain,
Syömmessä se pysyy ain' –
Syömmessä se pysyy ain'.

TYTÖT: *Vaikk' on hetki hetki vain,*
Syömmessä se pysyy ain'.

KATE: *Niin kaukana huolista,*
Miettimättä huomista,
Tääll' ei meitä määräillä,
Yhdess' voimme hääräillä.

Keskellä karikkojen,
Pois silmistä herrojen,
Kuningattaret ollaan –
Täällä säännöt me luodaan.

TYTÖT: *Kuningattaret ollaan –*
Täällä säännöt me luodaan.

Ilomielin retkeilkäämme, (jne.)

KATE: Onpa kuvankaunis paikka! Missäköhän olemme?
EDITH: Ja missäköhän isä on? Jätimme hänet aika pahasti jälkeen.
ISABEL: Voi, hän tulee, kun tulee! Muistakaa, ettei isäparka ole yhtä nuori kuin me, ja että ylitimme melko hankalan maaston.
KATE: Mutta onpa perinpohjaisen ilahduttavaa olla niin täydellisessä rauhassa! Voi, on äärimmäisen todennäköistä, että olemme ensimmäiset ihmiset, jotka ovat koskaan astuneet tähän lumoavaan paikkaan.
ISABEL: Paitsi merenneidot – juuri tällaisissa paikoissa on merenneitoja.
KATE: Jotka ovat ihmisiä vain vyötäröön asti...
EDITH: Ja jotka eivät myöskään pysty astumaan minnekään. Niillä on pyrstöt, joilla ei voi astua kuin jaloilla.
KATE: Mutta mitä me teemme, ennen kuin isä ja palvelijat saapuvat lounaan kanssa?
EDITH: Olemme aika lailla rauhassa, ja meri on tasaista kuin lasi. Jospa riisuisimme kenkämme ja sukkamme ja soutaisimme?
KAIKKI: Kyllä, kyllä! Mainiota!

He valmistautuvat toteuttamaan ehdotuksen. Jokainen on riisunut yhden kengän, kun FREDRIK astuu esiin luolasta.

FREDRIK – RESITATIIVI

Hei, neidit, seis!

TYTÖT: (hyppien yhdellä jalalla) *Mi-es!*

FREDRIK: *Aikomukseni*
Oli olla esittäytymättä näin
Tässä pelottavassa asussani,
Mutta näissä oudoissa olosuhteissa
Minun on pakko teille nyt ilmoittaa,
Että olen täällä ja näen teidät!

EDITH: *Mutt' kuka olette?* (Kaikki hyppivät.)

FREDRIK: *Oon merirosvo!*

TYTÖT: (järkyttyneesti, hyppien) *Iik! Merirosvo!*

FREDRIK: *Neidit, älkää suotta!*
Tänään luovun rumasta ammatistain;
Ja siksi mä, oi, verrattoman kauniit –
Oi, kukkaset ainiaan kukoistavat –
Anteeksi, mutt' nyt pyydän apuanne.

EDITH: *Kuinka surullista!*

KATE: *Kuinka komea!*

TYTÖT: *Kuinka surullista! Kuinka komea!*

LAULU – FREDRIK

Oi, kunpa yksi neitonen
Hetkeksi unohtaa nyt voisi

Seuraamisen lain jokaisen
Ja palveluksen mulle soisi.

Joka ei noin vain luovuta
Perheellisiä unelmiaan,
Pelastaa voisi tällaisen
Miehen ikävästä pulmastaan.

Miehen pulmastaan.
Pelastaa voisi tällaisen
Miehen ikävästä pulmastaan.

TYTÖT: *No, ei yksikään neitonen*
Hetkeksi unohtaa nyt voisi
Seuraamista lain jokaisen
Tai palvelusta teille soisi!

FREDRIK: *Oi, kunpa yksi neitonen*
Rumemmasta päästä saataisi,
Ken on menettänyt kaiken
Toivon, että miestä hän saisi.

Jos sellainen on jossakin,
Vannon niin, että kuulee taivas,
Että jos mut kohtaat silmin,
Vaikk' kuinka arkisin, oot rakas.

Vaikk' kuinka arkisin.
Sinä jos mut kohtaat silmin,
Vaikk' kuinka arkisin, oot rakas,
Oot rakas, rakas, oot rakas!

TYTÖT: *No, ei neitosta yhtäkään*
Rumemmasta päästä saataisi,
Ken on menettänyt päästään
Toivon, että miestä hän saisi!

FREDRIK: (epätoivoisesti) *Yhtä?*
TYTÖT: *Ei, ei yhtä!*
FREDRIK: *Yhtä?*
TYTÖT: *Ei, ei!*

MABEL: (astuen kaaresta esiin) *Yks' on!*
Yks' on!
TYTÖT: *On Mabel!*
MABEL: *Niin, on Mabel!*

RESITATIIVI – MABEL

Oi, siskot tylyt, hävetkää,
Ei tää
Oo tapa kohdella arkaa
Parkaa!
Niin, hän hassusti käyttäytyi,
Mutt' hyi,
Kun sääliä en teillä nää.

TYTÖT: (sivuun) *Jos ollut miestä ei oisi*
Hyvin komeaa,

Niin Mabel tuskin tahtoisi
Häntä niin auttaa.

MABEL: *Ei näin, ei näin, ei näin!*

LAULU – MABEL

Oi, poloinen!
Vaikk' tehnyt oot virheitä,
Rauhoitu vaan,
Käy pohtimaan,
Oi, poloinen!

Oi, poloinen!
Jos heikoll' lemmell' mun
Mä herätän
Hyväksynnän –
Sen saat, se on sun!

TYTÖT: *Se tuo pelkkää hyvää,*
Jätä siis syömmet nää!
MABEL: *Sen saat ja kesä saa.*
Sydäntäin voin jakaa!

TYTÖT: *Se tuo pelkkää hyvää,*
Jätä siis syömmet nää!
MABEL: *Sen saat ja kesä saa.*
Sydäntäin voin jakaa!

Oi, poloinen! (jne.)

MABEL ja FREDRIK menevät luolan suuhun keskustelemaan. EDITH kutsuu sisarensa, jotka muodostavat puoliympyrän hänen ympärilleen.

EDITH: *Mitäs tehdään nyt,*
Siskot rakkaat, hei?
Hyvät tavat sanoo,
Ett' mennä voi ei;

Huutaa myötätunto:
"Rauhaa vain antakaa –
Muualle menkää –
Niin kaksin olla saa."

KATE: *Olla voi tuollaista*
Joskus meilläkin viel'.
Saakoon mies naista
Viel', kun toimii siell'.

Sovinto luodaan –
Ei puutu aivot päästä –
Silmät suljetaan
Ja puhutaan vain säästä.

TYTÖT: *Niin, niin, nyt puhutaan vain säästä.*

PÄLÄTTÄVÄ KUORO

On kaunis taivas sininen,
Korkealla näämme meren,
Ehkä niin jatkua voi,
Mutt' eilen viimeksi satoi.

Saattaa huomenna taas sataa
Tai jatkua samaa rataa,

Kun jotkut tahtoo, ettei tuu
Nyt meille lämmin kesäkuu.

MABEL ja FREDRIK astuvat esiin. MABELIN soolon aikana TYTÖT jatkavat pälättämistään hiljaisesti, mutta kuuntelevat koko ajan tarkkaavaisesti.

SOOLO – MABEL

Unohtanut arkeaan
Onko ikinä nainen,
Kun keskeyttänyt vaan
Sen on komeus tuollainen?

Sulkenut silmiään
Onko ikinä nainen
Ja kokenut riemun tällaisen?

FREDRIK: *Kyllä! Kyllä! Tämä on riemukasta.*

TYTÖT: *On kaunis taivas sininen,* (jne.)

SOOLO – FREDRIK

Tämän aikana, TYTÖT jatkavat hiljaista pälättämistään niin kuin aiemmin, mutta kuunnellen koko ajan tarkkaavaisesti.

Onko merirosvo
Koskaan näin haaveillutkaan,
Ja tiennyt heti jo,
Ett' sitä haluaa vaan?

ENSEMBLE

FREDRIK:

Onko rosvo meren
Koskaan hylännyt työtään
Saadessaan kihlauksen
Naiseen melko tärkeään?

MABEL:

Unohtanut arkeaan
Onko ikinä nainen,
Kun keskeyttänyt vaan
Sen on komeus tuollainen?

TYTÖT:

On kaunis taivas sininen, (jne.)

RESITATIIVI – FREDRIK

Hei, tännepäin nyt korvia;
Miehiä armottomia
On pian täällä!

Merirosvota he tykkää;
Täytyy tämä paikka jättää
Hyvällä säällä.

FREDRIK ja MABEL poistuvat.

TYTÖT: *Ei täällä voida lorvia;*
Miehiä armottomia
Pian täällä on!

Merirosvota he tykkää –
Ei tuu niistä seuraa hyvää!
Häivyttävä o...

Tämän kuoron aikana MERIROSVOT ovat hiipineet paikalle ja muodostaneet puoliympyrän TYTTÖJEN taakse. Kun TYTÖT aikovat poistua, jokainen MERIROSVO nappaa yhden TYTÖN. KUNINGAS nappaa EDITHIN ja ISABELIN, SAMUEL nappaa KATEN.

TYTÖT: *Voi ei!*
ROSVOT: *Hah, hah!*
TYTÖT: *Voi ei!*
ROSVOT: *Hoh, hoh!*
Hah, hah, hah, hah! Hoh, hoh, hoh, hoh!

ENSEMBLE

MERIROSVOT astuvat TYTTÖJEN eteen. TYTÖT astuvat MERIROSVOJEN eteen.

ROSVOT: *Täss' ykkösluokan mahdollisuus*
Saada jokaiselle alku uus',
Ja nauttia pikkasen vaan
Jokaisen omasta vaimostaan.

Pian rouvan saatte tittelin,
Jopa keinoin täysin laillisin,
Avull' pappisammattilaisen,
Joka löytyy läheltä tämän kaiken.
Avull' pappis- ammattilaisen –
Löytyy läheltä tämän kaiken.

TYTÖT: *Meni nyt meidän mahdollisuus*
Välttää hirvittävä alku uus';
Enää ei siis meistä nautikaan
Yksikään omasta rauhastaan.

Pian rouvan saamme tittelin,
Jopa keinoin täysin laillisin,
Avull' pappisammattilaisen,
Joka löytyy läheltä tämän kaiken.
Avull' pappisammattilaisen –
Löytyy läheltä tämän kaiken.

Avull' pappis-siis-pappis-siis- *Avull' pappis-siis-pappis-siis-*
pappisammattilaisen-ammattilaisen. *pappisammattilaisen-ammattilaisen.*

RESITATIIVI

MABEL: (astuessaan esiin) *Seis, kurjat! Ennen kuin te rosvot kamalat*
Naitte meidät, vaikka toisin tahdon,
Sen tiettäväksi nämä neidit tahtovat,
Ett' isä kenraalimajuri on!

SAMUEL: (pelokkaasti) *Lähdetään vain pois tieltä tuomion –*
Isänsä kenraalimajuri on.

TYTÖT: *Aivan, hän on kenraalimajuri!*

KENRAALIMAJURI on ilmestynyt huomaamatta kalliolle.

KENR.MAJ: *Aivan, olen kenraalimajuri!*
SAMUEL: *Tuo mies on kenraalimajuri!*
KAIKKI: *Hän on! Hurraa kenraalimajurille!*

KENR.MAJ: *Ihanaa on, ett' sain mä sotilas-*
Arvon kenraalimajurin!
KAIKKI: *Niin on! Hurraa kenraalimajurille!*
Hurraa kenraalimajurille!

LAULU – KENRAALIMAJURI

Oon esimerkki nykyaikaisen kenraalimajurin –
Tunnen jok'ikisen kasviksen, eläimen ja pippurin;
Englannin kuninkaista ja taisteluista oon lukenut,
On Marathon ja Waterloo siis kyllä hyvinkin tutut.

Olen myös perehtynyt asioihin matemaattisiin –
Tiedän vastauksen kaikkiin yhtälöihin, jopa vaikeimpiin;
Voin kertoa nyt mitä tahansa binomilauseesta,
Ja saman voisin sanoa mä myös kosinilauseesta.

KAIKKI: *Ja saman voisi sanoa hän myös kosinilauseesta.* (jne.)

KENR.MAJ: *Sujuvat mainiosti multa kaikki muodot laskennan*
Ja minä tunnen tieteellisen nimen joka elukan –
Siis jos ketään arvelluttaa kasvis, eläin tai pippuri,
Paikalla esimerkillinen ois' kenraalimajuri.

KAIKKI: *Siis jos ketään arvelluttaa kasvis, eläin tai pippuri,*
Paikalla esimerkillinen ois' kenraalimajuri.

KENR.MAJ: *Mytologiamme tunnen, arthurit ja caradocit.*
Kiinnostavat akrostikonit ja kiehtoo paradoksit.
Heliogabalus-elegioita minä siteeraan,
Ja samalla vaikka sipulirenkaitakin friteeraan.

Tuttuja on Rafael ja Gerard Dou ja Zofannykin.
Jos olis' aikaa, Aristofaneen Sammakot *toistaisin!*
Kuultuain sen kerran, osaan mitä vain fuugaa hyräillä;
Ja muistista mä Kalevalan *säkeet voisin kynäillä.*

KAIKKI: *Ja muistista hän* Kalevalan *säkeet voisi kynäillä.* (jne.)

KENR.MAJ: *Osaan myös kirjoittaa laskun nuolenpääkirjoituksella*
Ja kertoa, mitä oli päällä Caratacuksella –
Siis jos ketään arvelluttaa kasvis, eläin tai pippuri,
Paikalla esimerkillinen ois' kenraalimajuri.

KAIKKI: *Siis jos ketään arvelluttaa kasvis, eläin tai pippuri,*
Paikalla esimerkillinen ois' kenraalimajuri.

KENR.MAJ: *Mä tunnen todella hyvin kaikki herttuat ja päärit,*
Mutt' vaikeaa on erottaa heittokeihäät ja kiväärit.
Rynnäköiden ja yllätysten suhteen oon delikaatti.
En välttämättä tiedä, mikä on "kommissariaatti".
En tunne joka edistystä nykyajan aseissa.
Ehkä tiedetään taktiikoista enemmän luostareissa.
Mutta kun saan opetusta sotien strategioista,
Sanotte: "Kenraalimajuria ei ollut oo moista."

KAIKKI: *Sanotte: "Kenraalimajuria ei ollut oo moista."* (jne.)

KENR.MAJ: *Nokkeluudestain huolimatta, mä armeijan hommista*
En osaa sanoa mitään, en pyssystä tai pommista;
Mutt' jos ketään arvelluttaa kasvis, eläin tai pippuri,
Paikalla esimerkillinen ois' kenraalimajuri.

KAIKKI: *Mutt' jos ketään arvelluttaa kasvis, eläin tai pippuri,*
Paikalla esimerkillinen ois' kenraalimajuri.

KENR.MAJ: Ja nyt, kun olen esitellyt itseni, haluaisin saada jonkinlaisen käsityksen siitä, mitä täällä on meneillään.

KATE: Voi, isä... me...

SAMUEL: Antakaa minun, selitän kahdella sanalla: haluamme naida teidän tyttärenne.

KENR.MAJ: Herttinen!

TYTÖT: Vasten tahtoamme, isä – vasten tahtoamme!

KENR.MAJ: Voi, eihän niin saa tehdä! Voinen kysyä – tämä on komea univormu, mutta en tunnista sitä. Mitä olette?

KUNING: Olemme kaikki poikamiehiä.

KENR.MAJ: Niin, se oli selvä. Entä muuta?

KUNING: Ei, poikamiehiä vain.

EDITH: Isä, älä usko niitä; ne ovat merirosvoja – kuuluisat Penzancen merirosvot!

KENR.MAJ: Penzancen merirosvot! Olen kuullut niistä paljon.

MABEL: Paitsi tämä herrasmies (osoittaa FREDRIKIÄ), joka oli kerran merirosvo, mutta joka vapautetaan tänään, ja joka aikoo elää synnittä elämänsä loppuun asti.

KENR.MAJ: Odottakaas nyt. En huoli merirosvoja vävyiksi.

KUNING: Me emme huoli kenraalimajureita apeiksi. Mutta vähät siitä seikasta. Se ei ole laki. Katsomme sormien läpi.

KENR.MAJ: (sivuun) Hah! Ajatus! (ääneen) Ja tarkoitatteko te, että ryöstäisitte minulta tarkoituksella nämä, pitkän elämäni ainoat saavutukset, ja jättäisitte minut loppuiäkseni ystävättä, suojatta ja yksin?

KUNING: No, kyllä, se oli mielessä.

KENR.MAJ: Kertokaas, tiedättekö, millaista on olla orpo?

ROSVOT: (ikävystyneinä) Voi pahus!

KUNING: Taas se alkaa!

KENR.MAJ: Minä kysyn teiltä: tiedättekö, millaista on olla orpo?

KUNING: Tiedänkö!

KENR.MAJ: Niin, tiedättekö? Tiedättekö, millaista on olla orpo?

KUNING: Vai tiedänkö.

KAIKKI: (ikävystyneinä) Tiedättekö, tiedänkö. (Kääntyvät poispäin.)

KENR.MAJ: Emme taida oikein ymmärtää toisiamme. Minä kysyin teiltä, tiedättekö, millaista on olla orpo, ja te sanoitte ”tiedänkö”. Käsittääkseni te vain toistatte sanaa ”tiedänkö” osoittaaksenne, ettette kuulleet.

KUNING: En minä toistanut tiedänkö-sanaa.

KENR.MAJ: Anteeksi, mutta toistitte kyllä tuota.

KUNING: Toistin sen vain kerran.

KENR.MAJ: Totta, mutta toistitte kuitenkin kysymystä.

KUNING: En minä mitään kysynyt.

KENR.MAJ: Seis! Taidan ymmärtää, missä olemme sekaantuneet. Kun sanoitte ”tiedänkö”, sanoitteko sen vahvistaaksenne, kuulitteko sanan ”tiedättekö”, vai ilmaistaksenne vastauksen itsestäänselvyyttä?

KUNING: Aa! Pyydän anteeksi – nyt ymmärrän – ilmaistakseni sen itsestäänselvyyttä.

KENR.MAJ: Aa! Sanoitte retorisesti ”tiedättekö”.

KUNING: Kyllähän minä tiedän, että sanoin sen niin.

KENR.MAJ: (ärsyyntyneenä) Juuri niin – sanoitte retorisesti sanan ”tiedättekö”.

I NÄYTÖKSEN FINAALI

KENR.MAJ: *Oi, te miehet karskeimmat maan,*
Julmuus auta ei ain’.
Hellittää kai julmuutta saan,
Mä kun oon orpo vain!

KUN/SAM: *Ai orpo, vai?*

KENR.MAJ: *Oon orpo vain!*

ROSVOT: *Voi ei, on orpo vain.*

KENR.MAJ: *Nää lapset eessänne*
Ovat ainut aarteheni!

ROSVOT: *Voi parkaa!*

KENR.MAJ: *Jos heidät pois viette,*
Olen täysin yksikseni.

ROSVOT: *Voi parkaa!*

KENR.MAJ: *Mulle tämä suokaa,*
Tuntekaa aukko sielussain –

Ei syömmet oo rautaa,
Myötätunnon kaipaa
Tämä surullinen taru pojan orvon vain!

ROSVOT: (nyyhkien) *Voi parkaa!*

Ei syömmet oo rautaa,
Myötätunnon kaipaa
Tämä surullinen taru pojan orvon vain!

KUN/SAM: *Tuo orpo vain!*

Ei syömmet oo rautaa, (jne.)

ENSEMBLE

KENR.MAJ:
Mä kamalaa valhetta kerron,
Mutta silti voin säilyttää arvon;
Koska ois' tyttärein vieneet nuo
Merten niin myrskyisien luo,

Jos en olisi kertonut musta
Käyttämällä miel'kuvitusta;

TYTÖT:
Hän nyt kamalaa valhetta kertoo,
Enää hänellä arvoa ei oo;
Vaikka ois' tyttäret vieneet nuo
Merten niin myrskyisien luo.

Ja on kyse höpsöyden huipusta,
Kun noin käyttää miel'kuvitusta;

ROSVOT:
Jos hän valhetta kertoo,
Lain kivuton kuolemansa ei oo;
Me emme armoa tuo,
Vaan nää rosvot helvettiä luo.

Ja on kyse höpsöyden huipusta,
Kun niin käyttää miel'kuvitusta;

Mikä ei oo synti erilainen
Kuin kamaluus totuudenmukainen.

Ja sehän on synti erilainen
Kuin kamaluus totuudenmukainen.

Ja sehän on synti erilainen
Kuin kamaluus totuudenmukainen.

KUNING: *Vaikk' julma ala tää*
Sisältää voi kähveltämistä,
Ei merirosvot nää
Oo lain onttoja sydämistä.

Vaikka lait rikotaan,
Me pyydämme anteeksi aina,
Eihän elämää vaan
Maassa oo ilman runollisuutta?

KAIKKI: (kaikki polvistuvat) *Runollisuus, sä lahja maan!*
Meen rosvotkin sua kaipaa vaan.
Loputon lähde tunteiden!
Ylistämme sua, ilo ihmisten! (Kaikki nousevat.)

KUNING: *Menkää vain, vapaaksi pääsette, sääntömme teitä suojaa,*
Ja joukkomme kunniajäsenten arvon kaikki saa!

SAMUEL: *Koska hän on orpo vain!*
KUORO: *Hän on! Hurraa orpopojalle!*

KENR.MAJ: *Ja on se joskus kätevääkin*
Mun olla orpo vain.
KUORO: *Niin on! Hurraa orpopojalle!*
Hurraa orpopojalle!

ENSEMBLE

Oi, päivä on onnellisin,
Häät Mabelin ja Fredrikin!
Mikään jos ei mene vikaan,
Siskot on morsiusneitojaan!

RUTH tulee FREDRIKIN luokse.

RUTH: *Oi, herra, kuulkaa mua, tää on tärkeää!*
Ruth muistakaa, kun hän niin teistä pitää!
ROSVOT: *Aivan, Ruth muista nyt, susta hän pitää!*

FREDRIK: *Häivy, sä kerroit valheen!*
ROSVOT: (uhaten RUTHIA) *Häivy, sä kerroit valheen!*
RUTH: *Hyljätkö älkää!*
ROSVOT: *Älä häntä hylkää!*

FREDRIK: *Häivy, sä kiero!*
ROSVOT: *Häivy, sä kiero!*
FREDRIK: *Jättäisit minut!* (FREDRIK työntää RUTHIN luotaan.)
ROSVOT: *Jättäisit hänet!*

ENSEMBLE

MIEHET:
Huomatkaa tää anteliaisuus,
Kun me nyt annetaan tilaisuus!
Edessänne ois' mahdollisuus
Saada jokaiselle alku uus' –

NAISET:
Huomataan tuo anteliaisuus,
Kun meille annetaan tilaisuus!
Edessämme ois' mahdollisuus
Saada jokaiselle alku uus' –

Mutta kanssamme olisikaan
Ikinä ei rauhaa päällä maan,
Vaikka pappisammattilainen
Löytyykin läheltä tämän
kaiken.

Mutta kanssansa olisikaan
Ikinä ei rauhaa päällä maan,
Vaikka pappisammattilainen
Löytyykin läheltä tämän
kaiken.

TYTÖT ja KENRAALIMAJURI menevät kalliolle, kun MERIROSVOT alkavat villisti tanssia lavalla onnesta. KENRAALIMAJURI nostaa Britannian lipun ja MERIROSVOKUNINGAS, kivikaaren alla, nostaa mustan pääkallolipun. RUTH tulee ja yrittää viimeisen kerran suostutella FREDRIKIÄ, joka työntää hänet luotaan.

I NÄYTÖKSEN LOPPU

II NÄYTÖS

Tapahtumapaikka: raunioitunut kappeli kuunvalossa. Keskimmäisen, oikean ja vasemman käytävän jakavat pylväät ja kaaret, takana on rikkinäisiä goottilaisikkunoita. KENRAALIMAJURI STANLEY nähdään istumassa oikealla pohtivaisena, tyttäriensä ympäröimänä.

KUORO

Oi, kuivaa sun posket,
Kyynel noita kastaa –
Lohtua suo lapset,
Kun he sua rakastaa.

Myötätunnolla nuo
Kätensä sua halaa,
Kun itku isän tuo
On niin liikuttavaa!

Mabel tulee.

SOOLO – MABEL

Oi, isä, jäisit sänkyys'
Surun tään keskellä,
Kun on vienyt ilon syys
Ja pimeys lähellä.

Katso, kuu valaistuu,
Kesk'yö ohitettiin

Ja nyt kylmä ilma maistuu,
Tulee sade pilviin!

Oi, isä jäisit sänkyys',
Kun on vienyt ilon syys.

TYTÖT: *Oi, kuivaa sun posket,* (jne.)

FREDRIK tulee.

MABEL: Voi, Fredrik, etkö sinä, erinomaisen tyynessä viisaudessasi, voisi tehdä sovintoa omantuntosi kanssa, jotta voisit sanoa jotain, mikä helpottaisi isäni surua?

FREDRIK: Yritän, rakas Mabel. Mutta miksi hän istuu yön toisensa jälkeen näissä vilpoisissa, vanhoissa raunioissa?

KENR.MAJ: Miksikö istun täällä? Paetakseni merirosvojen käsistä, kutsuin itseäni orvoksi; ja taivas paratkoon, minä en ole orpo! Tulen tänne nöyrryttämään itseäni esi-isieni hautojen edessä, ja pyytämän heiltä anteeksi, kun olen tuonut epäkunniaa suvun vaakunalle.

FREDRIK: Mutta unohdatte, herra kenraalimajuri, että ostitte kiinteistön vuosi sitten, ja paronillisen palatsinne stukko on tuskin kuivunut.

KENR.MAJ: Fredrik, tässä kappelissa on esi-isiä – sitä et voi kieltää. Kiinteistön mukana, ostin kappelin ja sen sisällöt. En tiedä, kenen esi-isiä he olivat, mutta tiedän, kenen esi-isiä he ovat, ja minua kauhistuttaa ajatella, että heidän jälkeläisensä kaupankäynnin kautta – jos saan kutsua itseni siksi – olisi tuonut epäkunniaa vaakunalle, jonka uskon varmasti olleen tahraton.

FREDRIK: Suokaa itsellenne lohtu. Jos ette olisi toimineet niin, ne holtittomat miehet olisivat taatusti kutsuneet lähimmän papin ja naineet suuren perheenne heti paikalla.

KENR.MAJ: Kiitän sinua tarjoamastasi lohdusta, mutta se ei auta. Vakuutan, Fredrik, että tunnen niin suurta tuskaa ja katumusta kierosta valheesta, jonka

avulla pakenin niiltä helposti huiputetuilta merirosvoilta, että menisin heidän vähä-älyisen johtajansa luokse tänä yönä ja tunnustaisin kaiken, ellen pelkäisi seuraamusten olevan mitä kivuliaimpia minulle. Mihin aikaan joukkosi alkaa marssia näitä lurjuksia kohti?

FREDRIK: 11:ltä, ja toivon, että olen ennen keskiyötä hyvittänyt vahingollisen suhteeni niiden törkeiden maanvaivojen kanssa puhdistamalla maapallon niistä – ja sitten, rakas Mabel, tulet olemaan minun!

KENR.MAJ: Ovatko uskolliset seuraajasi lähellä?

FREDRIK: Ovat, he vain odottavat käskyjäni.

RESITATIIVI – KENRAALIMAJURI

No niin, Fredrik, sitten urhea ryhmäsi
Saa kenraalimajurilta siunauksen
Lähteä hurjalle seikkailullensa.

FREDRIK: *Tuolla he on.*

POLIISEJA tulee jonossa. He muodostavat rivin, kasvot yleisöä kohti.

LAULU – YLIKONSTAAPELI

Vihamies kun terän tuo...
Tarantara! Tarantara!
Niin hän huonon olon luo.
Tarantara!

Meistä silloin on viisain...
Tarantara! Tarantara!
Rummuttaa ja laulaa vain
Tarantara!

Koska saa uhka pahan...
Tarantara! Tarantara!
Tyhjäksi miehen mahan.
Tarantara!

Siihen paras helpotus
On trumpetin puhallus,
On trumpetin puhallus
Tarantara! Tarantara! (jne.)

MABEL: *Menkää, urhot, taistohonne,*
Vaikk' se johtaa kuolohonne –
Saatte tarun runohonne.
Kuolemattomuutta päin!

Kohtalonne on verisin,
Mutt' kaikki tytöt Cornwallin
Teitä muistaa kostein silmin.
Menkää, urhot, kuolemaan!

TYTÖT: *Menkää, urhot, kuolemaan! Menkää, urhot, kuolemaan!*

POLIISIT: *Vaikka on meille selvää se...*
Tarantara! Tarantara!
Ett' hyvää tarkoitatte...
Tarantara!

Kun me tuollaista kuullaan...
Tarantara! Tarantara!
Ei tee mieli huutaakaan
Tarantara!

Koska käymme tähän marssiin
Me hermostuneina niin.
Tarantara! Tarantara! Tarantara!

Mutta on meille selvää se,
Ett' hyvää tarkoitatte.
Tarantara! Tarantara! Tarantara!

EDITH: *Menkää parhaanne tekemään,*
Ja ennen kuin lähdettekään,
Me teidät kaikk' hyvästellään.
Kunniaan ja hautaan siis!

TYTÖT: *Julmat nuo vastustajanne*
Ja armottomat ovat he –
Koko sakki ikävä se
Tavoista veisaa vain viis.

YLIKONST: *Huomaamme kyllä paineen,*
Kun tuntemattomuuteen
Tämä tehtävämme vie –
Siellä armoa ei lie.

Mutt' ehkä nyt paras ois'
Jättää arvostelut pois,
Vaikk' on meille selvää se,
Ett' hyvää tarkoitatte.

POLIISIT: *Niin, on meille selvää se,*
Ett' hyvää tarkoitatte,

Selvää se; niin, hyvää; selvää se,
Tarkoitatte!

ENSEMBLE

KAIKKIEN EI-POLIISIEN KUORO: POLIISIKUORO:
Menkää parhaanne tekemään, *Vihamies kun terän tuo,* (jne.)
(jne.)

KENR.MAJ: *Lähtee, lähtee!*
POLIISIT: (liikkumatta) *Kyllä, mennään.*
KENR.MAJ: *Rosvot kuolee.*
POLIISIT: *Tarantara!*

KENR.MAJ: *Ei muuta, jee.*
POLIISIT: *Tarantara!*
KENR.MAJ: *Miks' ne oottelee?*

POLIISIT: *Selvä on tuo.*
KAIKKI: *Nyt vihollisen luo!*
Nyt vihollisen luo!
KENR.MAJ: *Paikallaan on nuo!*

POLIISIT: *Nyt luo, nyt luo...*
KAIKKI: *Nyt vihollisen luo!*
Nyt vihollisen luo!
KENR.MAJ: *Paikallaan on nuo!*

POLIISIT: *Nyt luo, nyt luo...*
KAIKKI: *Nyt lähti nuo!*
Nyt lähti nuo!

POLIISIT poistuvat. MABEL riuhtoo itsensä FREDRIKIN käsistä ja poistuu, sisarensa perässään lohduttamassa häntä. KENRAALIMAJURI ja muut seuraavat POLIISEJA. FREDRIK jää yksin.

RESITATIIVI – FREDRIK

Nyt rosvojen piiloon! Oi, mikä ilo!
Ja helpotus! Oi, kuinka riemukasta!
Viimein voin hyvittää, ehkä osittain,
Useat ryöstöt ja tuhotekoni,
Joihin oon, mun on tämä myönnettävä,
Mä, olosuhteen uhri, syyllistynyt!

MERIROSVOKUNINGAS ja RUTH ilmestyvät ikkunaan aseistettuina.

KUNING: *Oi, Fredrik!* (Osoittaa häntä pistoolilla.)
FREDRIK: *Ken siell'?*
KUNING: *Entinen pomos'!*
RUTH: *Ja minä, pikku Ruth!* (Osoittaa häntä pistoolilla.)

FREDRIK: *Te yllättäjät,*
Kuin uskallatte? Tiedättehän, hullut,
Että olen tuominnut teidät tuhoon?

KUNINGAS ja RUTH pitävät kumpikin pistoolia yhdellä korvalla.

KUNING: *Armollinen oo! Kuule ennen surmaa!*
FREDRIK: *En usko, ett' teitä kuulla kannattaa.*
Mutt' armo peittänee hetkeks' vihamme,
Joten olen armollinen – kuulen!

TRIO – RUTH, KUNINGAS JA FREDRIK

RUTH: *Kun lähditte joukostamme,*
Koitimme pitää pystyss' päät,
Seuraten vain tapojamme,
Olla viel' vitsikkäät.

Mutt' oli turhaa pelleillä –
Me vain kivillä itkettiin,
Kunnes päätyi yksi meistä
Hurjaan paradoksiin.

FREDRIK: *Paradoksiin?*
KUNING: (nauraen) *Paradoksiin!*
RUTH: *Mitä luovimpaan paradoksiin!*
Vitsejä, pilaa kuultu on,
Mutt' tää on juttu verraton!

Paradoksi, paradoksi,
Mitä luovin on paradoksi!
Hah! Hah! Hah! Hah! Hah! Hah! Hah! Hah!

KUNING: *Tiesimme, että tykkäät nauraa,*
Hekottaa, aukoa suuta;
Ja meitäkin kun naurattaa,
Sun täytyy tää kuulla.

Sanoin: "Tahdon kertoa sen,
Kun Fredrik siitä niin pitäis'!"
Tehtiin retki vaarallinen,
Jottet paits' tästä jäis'.

FREDRIK: (kiinnostuneena) *Paradoksist'? Paradoksist'?*

KUN/RUT: (nauraen) *Mitä luovimmast' paradoksist'!*

Vitsejä, pilaa kuultu on,

Mutt' tää on juttu verraton!

Paradoksi, paradoksi,

Mitä luovin on paradoksi!

Hah! Hah! Hah! Hah! Hoh! Hoh! Hoh! Hoh!

LAULU – KUNINGAS

Jostain typerästä syystä, jota vastaan kuitenkaan tahdo panna minä en,

Joku vaikutusvaltainen, ehkä jopa tähtitieteilijä kuninkaallinen,

On päättänyt, ett' vaikka niin kamalalle kuulle kuin helmikuu kakskytkahdeksan päivää on kyllin,

Joka neljäntenä vuonna päiviä yksi lisää onkin.

Ja on sattunut jotenkin niin – voi hyvinkin olla, että syy on noidan, ehkä velhon, tai jonkin taikurin muun –

Että oot uhri tämän hupsun asian, kun synnyit karkausvuonna viimeisenä päivänä helmikuun.

Eli jos nyt käytät hieman matikkapäätä, on piakkoin selvää se,

Ett' vaikk' oot kakskytyks' vuotta, jos synttärein lasketaan, et sinä kuin viisi ja risat ole!

RUTH: *Hah! Hah! Hah! Hah!*

KUNING: *Hoh! Hoh! Hoh! Hoh!*

FREDRIK: *Ei, en!*

Lasken! (Laskee sormillaan.)

Kyllä, ootte kertoneet totuuden!

KAIKKI: *Hah! Hah! Hah! Hoh! Hoh! Hoh! Hoh!*

FREDRIK: (kaikista huvittuneimpana) *Paradoksit hauskoja on!*
Tämä on juttu hulvaton!

Tavallisesti laskien,
Mä kakskytyks' vuotta olen,
Mutt' synttärit kun lasketaan –
Mutt' synttärit kun lasketaan –
Mä olen viisi vuotta vaan!

RUT/KUN: *Poika on viisi vuotta vaan!*
Hah! Hah! Hah! Hah! Hah! Hah! Hah! Hah!

KAIKKI: *Paradoksi, paradoksi,*
Mitä luovin on paradoksi!
Hah! Hah! Hah! Hah! Hah! Hah! Hah! Hah! (jne.)

RUTH ja KUNINGAS heittäytyvät istuimille naurusta uupuneina.

FREDRIK: Sen minä sanon, että tämä on varsin kummallista – varsin naurettavan hilpeää. Viisi ja neljäsosa! Niin ei kukaan luulisi nähdessään minut!

RUTH: Nyt olette onnellinen, uskoisin, että säästitte meidät. Ette olisi koskaan antanut itsellenne anteeksi, kun olisitte kuullut, että olitte tappanut kaksi toverianne.

FREDRIK: Toveriani?

KUNING: (nousee) Pelkäänpä, ettet käsitä asemasi arvoa – olet kasvattimme...

FREDRIK: Kunnes täytin 21.

KUNING: Ei, vaan kunnes 21. syntymäpäiväsi koittaa (vetää esiin sopimuksen), ja jos lasketaan syntymäpäivien mukaan, olet nyt vasta viisi vuotta ja neljäsosan.

FREDRIK: Ettehän tarkoita, että luulette minun noudattavan tuota?

KUNING: En, me vain muistutamme sinua siitä, ja jätämme loput oikeudenmukaisuutta seuraavalle kunniallesi.

RUTH: Kunnialle!

FREDRIK: (hurjasti) Älkää lisätkö tuota perään! Kuten minä olin juuri armollinen teille, olkaa armollisia minulle! Pyydän teitä olemaan tulkitsematta sopimustanne kirjaimellisesti, kun onnen malja on juuri saapunut huulilleni!

RUTH: Emme painosta; meille riittää, että huomautamme kunniastanne.

KUNING: Kunniastasi!

FREDRIK: (tauon jälkeen) No, olette herättäneet kunniani, ja tehtäväni on turhankin selvä. Paheksun ilkeää kutsuanne; saan kylmiä väreitä ajatuksesta, että olen koskaan sekaantunut teihin; mutta tehtävä on tärkein – minä teen tehtäväni hinnalla millä hyvänsä.

KUNING: Urheasti sanottu! Tule, olet jälleen yksi meistä.

FREDRIK: Johtakaa, minä seuraan. (Yhtäkkiä) Voi, kauheaa!

KUN/RUT: Mikä nyt on?

FREDRIK: Pitäisikö minun kertoa teille? Ei, ei, en pysty siihen; mutta joukkonne jäsenenä...

KUNING: Puhu; kutsun sitä oikeudenmukaisuuden tunnetta, johon emme ole vielä vedonneet tuloksetta.

FREDRIK: Kenraalimajuri Stanley, Mabelini isä...

KUN/RUT: Niin, niin!

FREDRIK: Pakeniko hän teiltä sanomalla, että hän on orpo?

KUNING: Niin hän teki.

FREDRIK: Särkee sydäntäni pettää rakastamani tytön kunnioitettua isä, mutta kasvattinanne en voi muuta. Minun on kerrottava, että kenraalimajuri Stanley ei ole orpo!

KUN/RUT: Mitä?

FREDRIK: Ja sen lisäksi, hän ei koskaan ole ollut!

KUNING: Pitäisikö minun uskoa, että pelastaakseen iljettävän henkensä, hän julkesi käyttää hyväksi sinisilmäistä yksinkertaisuuttamme? (FREDRIK nyökkää itkiessään.) Kostomme tulee olemaan nopea ja karmea. Me menemme ja kokoamme joukkomme, ja hyökkäämme Tremordenin linnaan tänä yönä.

FREDRIK: Odottaisitte...

KUNING: Ei sanaakaan! Hän on tuhon oma!

TRIO

KUN/RUT: *Nyt pois jo vaan!*
Syömmein palaa –
Polttaa – pistän huijarin maksamaan.
Saamme tänä yönä kostaa –
Yö tulee verinen.
Nyt pois jo vaan!

FREDRIK: *Nyt pois jo vaan! Mä en salaa,*
Että vastahakoisesti seuraan!

Syömmelleni tää tuo tuskaa,
Jota mä kestä en.
Nyt pois jo vaan!

KUNING: *Hän valhein vei*
Kurjin meidän neidot.
Kostoa ei
Kaihda nämä rosvot.

Vakavuuden
Hän valhein peitti tään,
Julistan sen:
Kuolee lurjus tänään.

KAIKKI: *Aivan! Kuolee lurjus tänään!*
Aivan! Kuolee lurjus tänään!

RUTH: *Kuolee tänään!*
KUNING: *Niin, tai huomisaamuna.*
FREDRIK: *Ja tytöt tään?*
RUTH: *He saavat sitten surra.*

KUNING: *Kun herkkyyden...*
RUTH: *He korkealle nostaa...*
FREDRIK: *Nyt näkee sen...*
KUNING: *Kuinka nää rosvot kostaa!*

KAIKKI: *Kuolee tänään!* (jne.)

KUNINGAS ja RUTH poistuvat. FREDRIK heittäytyy kivelle epätoivoisena. MABEL tulee.

RESITATIIVI – MABEL

Kaikk' on valmiit, urhea joukkos' oottaa.
Mun Fredrik itkee? Ei olla voi,
Ett' leijonamiel' taistoa pelkääkin.

FREDRIK: *Ei, Mabel, ei.*
On kamala paljastus
Juuri tullut.
Mabel, oi, rakkahimpain,
Lupasin palvella merirosvoja,
Kunnes täyttäisin kaksikymmentäyks'...

MABEL: *Mutt' oothan kakskytyks'?*

FREDRIK: *Sain juuri kuulla,*
Ett' synnyin karkausvuonna, ja ett' täytän
Sen verran vuosikymmenien päästä!

MABEL: *Oi, kauheaa! Katastrofi hirveä!*
FREDRIK: *Hyvästi siis!*
MABEL: *Ei, ei!*
Mua, Fredrik, kuule.

DUETTO – MABEL JA FREDRIK

MABEL: *Hei, Fredrik, hei!*
Ei laki tue heit' –
Vaikka minkä sä teit,
He erota ei meit'.
Hei, Fredrik, hei!

FREDRIK: *Ei, Mabel, ei!*
Tänään täältä lähden –
Joukosta pidä en,
Mutt' tehtävän kuulen;
Se tahdon vei.

MABEL: *Hei, Fredrik, hei!*
FREDRIK: *Ei, Mabel, ei!*
MABEL: *Eivät he saa...*
FREDRIK: *Käsky johtaa.*

Joukosta pidä en,
Mutt' tehtävän kuulen...

MABEL: *Hei, Fredrik, hei!*

FREDRIK: *Se tahdon vei.*

BALLADI – MABEL

Sua jään mä kaipaamaan
Yksinäisenä niin.
Sain kohtalon parhaan,
Riemua taivaisiin!

Ja luonto päivittäin
Kirkkaudell' auringon
On myös laulanut näin:
"Rakkaimpas' – tääll' hän on.

"Fa-la, la-la,
Fa-la, la-la.
Rakkaimpas' – tääll' hän on.
Fa-la, la-la, fa-la."

FREDRIK: *Sut joudun jättämään*
Tänne unelmoimaan,
Miss' synkkyyttä vain nään
Ja surun valloillaan –

Miss' luonto päivittäin
Voimin kirkon kuoron
Sulle ain' laulaa näin:
"Rakkaimpas' poissa on.

”Fa-la, la-la,
Fa-la, la-la.
Rakkaimpas’ poissa on.
Fa-la, la-la, fa-la.”

Kestää kuuskyt vuotta, ett’ pois pääsen,
Sitten palaan ja nain sut – sen mä lupaan!

MABEL: *Ikuisuus! Oi!*
FREDRIK: *Vanno, että ootat mua sen tullen.*
MABEL: *En muuta voi!*
Vannon, että mielessäin oot sinä vaan!

ENSEMBLE

Oi, rakkautta ja totuutta,
On tässä syytä iloon suureen –
Ei kumpikaan etsi uutta
Ennen häitä, eikä sen jälkeen.

Oi, rakkautta (jne.)

FREDRIK ryntää ikkunalle ja hyppää ulos.

MABEL: (melkein pyörtyen) *Oon rohkea! Oi, rakas perhe mun,*
Oot loistava, kuin mahtavuutes’ sun!
Pelottomat miehet tänne nyt vaan,
Kun hetki tää alkaa kuumentumaan!

POLIISIT tulevat marssien jonossa.

YLIKONST: *Vaikka mielissämme on...*
POLIISIT: *Tarantara! Tarantara!*
YLIKONST: *Nyt valtakausi pelon...*
POLIISIT: *Tarantara! Tarantara!*

YLIKONST: *Ja johto ahdingon...*
POLIISIT: *Tarantara! Tarantara!*
YLIKONST: *Ja piinamme armoton...*
POLIISIT: *Tarantara!*

YLIKONST: *Kun vaara lähestyy...*
POLIISIT: *Tarantara! Tarantara!*
YLIKONST: *Kasvoillamme näkyy...*
POLIISIT: *Tarantara!*

YLIKONST: *Ettei se oo paon syy –*
Ei lennetä kuin pyy,
Ei lennetä kuin pyy.

POLIISIT: *Tarantara! Tarantara!* (jne.)

MABEL: Ylikonstaapeli, hoi! Nuori Fredrik olisi johtanut teidät kuolemaan ja kunniaan.
POLIISIT: Tuo ei ole mukava tapa kuvailla sitä.
MABEL: Hällä väliä; hän ei tule johtamaan teitä, sillä hän on jälleen liittoutunut vanhojen kumppaneidensa kanssa.
POLIISIT: Hän on toiminut häpeällisesti!
MABEL: Tuo ei ole totuus. Ette tiedä mitään asiasta. Hän on toiminut uljaasti.
POLIISIT: Hän on toiminut uljaasti!

MABEL: Vaikka kuinka rakastinkaan häntä ennen, hänen sankarillinen uhrauksensa omalle kunnialleen on kasvattanut tunnetta kymmenkertaisesti; mutta jos hänen tehtävänsä oli tehdä itsestään viholliseni, on samaten minun tehtäväni pitää häntä sellaisena. Hän on suorittanut tehtävänsä. Minä suoritan omani. Menkää ja suorittakaa omanne.

MABEL poistuu.

POLIISIT: Selkis!
YLIKONST: Tämä on askarruttavaa.
POLIISIT: Me emme ymmärrä ollenkaan.
YLIKONST: Siltikin, kun häntä määrää kunniallisuus...
POLIISIT: Se tietenkin muuttaa asiaa. Samalla, me toistamme, me emme ymmärrä sitä ollenkaan.
YLIKONST: Vähät siitä. Suuntamme on selvä – meidän on yritettävä parhaamme näiden merirosvojen nappaamisessa omin avuin. Meille on mitä ikävintä olla toiminnassa, kun syntisiltä tovereiltamme riistetään se vapaus, joka on meille kaikille niin rakas – mutta meidän olisi pitänyt ajatella sitä, ennen kuin liityimme poliisivoimiin.
POLIISIT: Niin olisi!
YLIKONST: Nyt on myöhäistä!
POLIISIT: Niin on!

SOOLO JA KUORO

YLIKONST: *Kun ei tekemäss' oo töitään rikollinen...*
POLIISIT: *Rikollinen.*
YLIKONST: *Tai käyttämässä vapaataan juonien...*
POLIISIT: *Juonien.*

YLIKONST: *Ei ilo viattomien nautintojen...*
POLIISIT: *Nautintojen.*
YLIKONST: *Oo erilaista kuin rehdin miehen.*
POLIISIT: *'Din miehen.*

YLIKONST: *Me vaikeudella tunteet piilotetaan...*
POLIISIT: *Piilotetaan.*
YLIKONST: *Kun me ollaan poliisien tehtäväss'.*
POLIISIT: *Tehtäväss'.*

YLIKONST: *Voi, onhan se ikävä kyllä totta vaan...*
POLIISIT: *'Lä totta vaan.*
YLIKONST: *Ett' poliisin sarka ei oo lystikäs.*

KAIKKI: *Voi, kun me ollaan poliisien tehtäväss', tehtäväss',*
Ei poliisin sarka lain oo lystikäs, lystikäs.

YLIKONST: *Kun ei ryöstömiehet ryöstöpuuhissa lie...*
POLIISIT: *Puuhissa lie.*
YLIKONST: *Kun ei kurkunleikkaaja pahaa tee...*
POLIISIT: *Pahaa tee.*

YLIKONST: *Niin heitä soinnut luonnon haaveisiin vie...*
POLIISIT: *Haaveisiin vie.*
YLIKONST: *Ja kirkonkelloja he kuuntelee.*
POLIISIT: *Kuuntelee.*

YLIKONST: *Kun ei myyjä syliss' äitinsä istukaan...*
POLIISIT: *'Sä istukaan.*
YLIKONST: *Makaa hän auringon lämpimäss'.*
POLIISIT: *Lämpimäss'.*

YLIKONST: *Voi, onhan se ikävä kyllä totta vaan...*
POLIISIT: *'Lä totta vaan.*
YLIKONST: *Ett' poliisin sarka ei oo lystikäs.*

KAIKKI: *Voi, kun me ollaan poliisien tehtäväss', tehtäväss',*
Ei poliisin sarka lain oo lystikäs, lystikäs.

Merirosvokuoro kuullaan kaukaa.

Kun hilpeä joukko rosvojen
Tää tuntee liian hyvin meren,
Sen tilalle pistämme varkauden,
Kaihdeta ei aseita.

YLIKONST: *Hys, hys! Kuulen ne kartanoss' ryöstämäss'.*
Ovat viekkaat merirosvot pian täss'.

Merirosvokuoro jatkuu lähempänä.

Ei tultu kultaa me ryöstämään –
Sitä jos Stanleyllä lieneekään –
Vaan ukko kärsimään pistetään,
Kun päästi suustaan valheita.

POLIISIT: *Voi, ukko kärsimään...*
ROSVOT: *Pistetään!*
Me ukko kärsimään...
POLIISIT: *Pistetään!*

KAIKKI: *Voi, ukko kärsimään pistetään,*
Kun päästi suustaan valheita.

YLIKONST: *Ne tulee kaikki hiipien,*
Joten mä nyt piiloon menen.
POLIISIT: *Tarantara! Tarantara!* (jne.)

Poliisit piiloutuvat käytävällä. Kun he tekevät niin, merirosvot, RUTH ja FREDRIK mukanaan, nähdään ilmestymässä rikkoutuneisiin ikkunoihin. He astuvat varovaisesti sisään ja kulkevat lavan eteen varpaillaan. SAMUELIN päällä on rutkasti varkaiden työkaluja, pistooleja, jne.

KUORO – MERIROSVOT (hyvin äänekkäästi)

Kuin kissat me
Hiivitään vohkimaan –
On jännää se,
Mikä me tunnetaan.

Pihaustakaan
Koskaan ei päästetä –
Me tääll' ollaan
Nyt täysin mykkiä...

POLIISIT: (pehmeästi) *Tarantara, tarantara!*

ROSVOT: *Hiljaisesti rosvot hiipii,*
Koko talous kun vain tutii.

Nyt, merenkyntäjät,
Taukoa aalloista –
Tehdään jotain toista.

Aarteet, kultaläjät
Maaltakin myös löytyvät!

POLIISIT: (pehmeästi) *Tarantara, tarantara!*

SAMUEL: (jakaessaan tarvikkeita joukon jäsenille)
Sorkkarauta tässä, tämä myös,
Pelastusrengas – miekka auttais' työss'!
Nyt tulitikut ja lyhdyt esiin,
Avaimet käteen ja menkää riviin.

POLIISIT: *Tarantara!*

ROSVOT: *Kuin kissat me...*
POLIISIT: *Tarantara!*
ROSVOT: *On jännää se...*

KUNINGAS, FREDRIK ja RUTH tulevat.

KAIKKI: (fortissimo) *Kuin kissat me* (jne.)

RESITATIIVI

FREDRIK: *Hys, hys! Sanat pois; tuolla valoa on!*
Kenraalimajuri – nyt piilohon!
ROSVOT: *Tulee kenraalimajuri!*

KUNINGAS, FREDRIK, SAMUEL ja RUTH poistuvat.

POLIISIT: *Tulee kenraalimajuri!*
KENR.MAJ: (astuessaan sisään yöpaidassa, valo kädessä) *Tulee kenraalimajuri!*

SOOLO – KENRAALIMAJURI

Tää tuska mua niin kiduttaa,
Valheen rikoksen tein.
En millään nyt mä unta saa,
Piinaa totuus hirvein.

Ei omatunto särkevä
Rauhaa kai suo laisin;
Ja kun makasin hereillä,
Jotain kuulla taisin.

MIEHET: *Jotain kuulla taisi – hah, hah!*

KENR.MAJ: *Mutten kuullut,*
Oon vain luullut;
Mutt' se on helpotus.

Ei huolta lain,
Se oli vain
Kai tuulen puhallus.

BALLADI – KENRAALIMAJURI

Herkästi huokaa joelle
Rakkauden tuuli,
Luonto vapisi tuulelle,
Puutkin kahisi.
MIEHET: *Kahisi.*

KENR.MAJ: *Puro myös, sen joen veli,*
Nauroi rakkauttaan,
Kun tuo nauttiva poppeli
Tanssi oksillaan.

MIEHET: *Kyllä, puutkin rakkauttaan*
Tanssivat nuo oksillaan.

KAIKKI: *Joki, joki, pieni joki,*
Anna rakkauttas' toki!
Onnea vain, poppeli,
Ken tuuless' tanssahteli.

KENR.MAJ: *Mutt' tuuli on kulkuri ain' –*
Se kun lentää pois,
Puut ja purot muistelee vain –
Ei ne muuta vois'!
MIEHET: *Muuta vois'!*

KENR.MAJ: *Voi! Niin paljon on tekemäss'*
Vanha kelmi tää!
Kun tuuli on viettelemäss',
Jälkeen toiset jää.

MIEHET: *Tarinaa jännittävää*
On tuosta, ken muut jättää.

KAIKKI: *Puro pien', unelmas' loppui,*
Enää ei rakkaas' sussa ui.
Poppelitkin masentuu –
Ei oo tuulen mieless' puu!

KENRAALIMAJURIN tyttäret tulevat MABELIN johdolla, kaikki valkoisissa yöpaidoissa ja -myssyissä, käsissään sytytetyt kynttilät.

TYTÖT: *Mitä tää on, ja entä tuo, ja miks' isä nous' vuoteestaan*
Nyt, kun kello on niin paljon, ja pelkästään yövaatteissaan?
Isämme on aina ollut järjestelmällinen mies vaan –
Menee ehdottomasti hän yhtätoist' ennen nukkumaan.
Mikä ihme edes voisi herättää isämme rakkaan
Nyt, kun kello on niin paljon, ja pelkästään yövaatteissaan?

KUNINGAS, SAMUEL ja FREDRIK tulevat.

KUNING: *No niin, miehet, tuo ukko kuolla saa!*

He pysäyttävät KENRAALIMAJURIN.

TYTÖT: *Rosvoja! Rosvoja! Kamalaa!*
ROSVOT: (hypähtäen ylös) *Rosvoja ollaan, vapiskaa!*

KENR.MAJ: *Fredrik, hei! Oi, kiitos taivaan!*
Kutsu miehes', niin nuo kukistetaan!

MABEL: *Auta nyt meitä!*
FREDRIK: *Oi, Mabel kaunis,*
Mä niin tahtoisin, mutta en oo valmis.
ROSVOT: *Hän totta puhuu, hän ei oo valmis.*

KUNING: *Tunteitamme*
Herätit valehdellen!
Varmaa on se,
Ett' kosto on suloinen!

Et voi voittaa,
Tätä peruuta emme –
Kuolo koittaa
Kenraalimajurille.

MABEL: (hurjasti) *Eikö hän oikeudenkäyntiä saa?*
TYTÖT: *Armoa!*
MABEL: *Eikö kukaan hälle nosta miekkaa?*
TYTÖT: *Armoa!*

POLIISIT: (hypähtäen ylös) *Me ollaan tääll' – miekat voimme nostaa!*
TYTÖT: *Hienoa!*
POLIISIT: *Merirosvot, lakia totelkaa!*
TYTÖT: *Hienoa!*

Merirosvojen ja poliisien välinen kamppailu alkaa – RUTH kaataa YLIKONSTAAPELIN. Lopulta poliisit lyödään ja he kaatuvat – merirosvot seisovat heidän yllään miekat käsissään.

MERIROSVOJEN JA POLIISIEN KUORO

ROSVOT: *Me voitimme, on totta se;*
Päättyvät päivänne nää.
Ei rosvot meen mee oikeuteen,
On tapaus nyt ratkottu tää.

POLIISIT: *Te voititte, on totta se:*
Päättyvät päivämme nää.
Ei rosvot meen mee oikeuteen,
On tapaus nyt ratkottu tää.

YLIKONST: *Te onnistuitte voittamaan taiston,*
Mutta riemunne tuskin pitkä on.

KUNING: *Älkää sanoko "orpoja ollaan".*

YLIKONST: *Pystymme kyllä sitä parempaan –*
Nyt me tähän siis vedotaan:
Nimeen, Viktoriaan!

KUNING: (pöyristyneenä) *Niinkö?*
POLIISIT: *Kyllä!*
Siis vedotaan
Nimeen, Viktoriaan!

MERIROSVOT polvistuvat, POLIISIT seisovat heidän yllään voittoisasti.

KUNING: *Luovutamme nöyrinä vaan,*
Kuningatarta kun rakastetaan.
POLIISIT: *Kuningatarta kaikk' rakastetaan.*
KAIKKI: *Kuningatarta kaikk' rakastetaan.*

POLIISIT, pidellen MERIROSVOJA kauluksista, ottavat esiin nenäliinat ja itkevät.

KENR.MAJ: *Viekää ne pois, ja putkaan heittäkää!*

RUTH tulee.

RUTH: *Hetki vain! Kerron, keitä ovat nää.*
Eivät he ole talonpoikia –
Vaan tyrineitä aatelisia.
KAIKKI: *On tyrineitä aatelisia.*

KENR.MAJ: *Tuon toistaa vois' engelsmannin korvaan,*
Koska rikkaita me kaikki rakastetaan.

Kaikki polvistuvat.

Kuningas, pyydän anteeks', rukoilen!
Mä heimotoverille suutu en.
Jatkakaa elämiänne kalliita,
Tyttäret viekää, on kaikki kauniita.

FINAALI – MABEL, EDITH JA ENSEMBLE

Oi, poloiset!
Vaikk' teitte virheitä,
Rauhoittukaa,
Pohtia saa,
Oi, poloiset!

Oi, poloiset!
Jos heikot lemmet nää
Apua tuo,
Hyvyyttä luo,
Ne meiltä nyt viekää!

KAIKKI: *Oi, poloiset! (jne.)*

OOPPERAN LOPPU